

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 8 juli 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Erkännande av yrkeskvalifikationer –
Direktiv 2005/36/EG – Artiklarna 1 och 10 b – Yrkeskvalifikationer som har erhållits i flera
medlemsstater – Villkor för erhållande – Bevis på formella kvalifikationer saknas –
Artiklarna 45 och 49 FEUF – Arbetstagare – Etableringsfrihet”

I mål C-166/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol) genom beslut av den 8 april 2020, som inkom till domstolen den 22 april 2020, i målet

BB

mot

Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen (referent) samt domarna C. Toader och M. Safjan,

generaladvokat: G. Hogan,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Litauens regering, genom V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom K. Bulterman och J. Langer, båda i egenskap av ombud,
- Österrikes regering, genom A. Posch, J. Schmoll och E. Samoilova, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: litauiska.

- Norges regering, genom I. Meinich och K.S. Borge, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, inledningsvis genom L. Armati, A. Steiblyté, S.L. Kaléda och H. Støvlbæk, därefter genom L. Armati, A. Steiblyté och S.L. Kaléda, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 1 och 10 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 2005, s. 22), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013 (EUT L 354, 2013, s. 132) (nedan kallat direktiv 2005/36), artiklarna 45 och 49 FEUF samt artikel 15 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan BB och Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (Republiken Litauens hälsovårdsministerium) (nedan kallat hälsovårdsministeriet) angående ministeriets beslut att inte erkänna BB:s yrkeskvalifikationer.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 I artikel 1 i direktiv 2005/36, med rubriken ”Syfte”, föreskrivs följande i första stycket:

”I detta direktiv fastställs de regler enligt vilka en medlemsstat som kräver bestämda yrkeskvalifikationer för tillträde till eller utövande av ett reglerat yrke inom sitt territorium (nedan kallad ’mottagande medlemsstat’) för tillträde till och utövandet av detta yrke skall erkänna sådana yrkeskvalifikationer som förvärvats i en eller flera andra medlemsstater (nedan kallad ’ursprungsmedlemsstat’) och som ger innehavaren av dessa kvalifikationer rätt att där utöva yrket.”
- 4 I artikel 4 i detta direktiv, med rubriken ”Verkan av erkännandet”, föreskrivs följande:

”1. Om den mottagande medlemsstaten erkänner yrkeskvalifikationerna ska detta ge förmånstagare möjlighet att få tillträde i den medlemsstaten till samma yrke som denne är behörig för i ursprungsmedlemsstaten och att utöva det yrket i den mottagande medlemsstaten på samma villkor som dess medborgare.

2. I detta direktiv skall det yrke som sökanden önskar utöva i den mottagande medlemsstaten vara detsamma som sökanden är behörig för i ursprungsmedlemsstaten, om det rör sig om jämförbara verksamheter.

...”

5 I artikel 4f.6 i direktiv 2005/36, som har rubriken ”Partiellt tillträde”, anges att denna artikel inte ska tillämpas på de yrkesutövare som omfattas av automatiskt erkännande av deras yrkeskvalifikationer enligt avdelning III kapitel II, III och IIIa [i direktivet].

6 Artikel 10 b i nämnda direktiv, med rubriken ”Räckvidd”, återfinns i kapitel I avdelning III, vilket rör ”[d]en generella ordningen för erkännande av bevis på formella kvalifikationer”. Nämnda bestämmelse har följande lydelse:

”Detta kapitel gäller för alla yrken som inte omfattas av kapitlen II och III i denna avdelning och i följande fall där sökanden, av en specifik och exceptionell anledning, inte uppfyller villkoren i de kapitlen:

...

b) För läkare med grundutbildning, specialistläkare, sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, tandläkare, specialisttandläkare, veterinärer, barnmorskor, apotekare och arkitekter när invandraren inte uppfyller kraven i artiklarna 23, 27, 33, 37, 39, 43 och 49 för faktiskt och lagligt utövande av yrket”.

7 I kapitel III i avdelning III i direktiv 2005/36, vilket rör ”[e]rkännande på grundval av samordning av minimikraven för utbildning”, återfinns direktivets artikel 21, med rubriken ”Principen om automatiskt erkännande”. I punkt 1 första stycket i den artikeln föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat skall erkänna de bevis på formella kvalifikationer som läkare som ger tillträde till yrkesverksamhet som läkare med grundutbildning och som specialistläkare, som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, som tandläkare, som specialisttandläkare, som veterinär, som apotekare och som arkitekt, vilka avses i punkterna 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 respektive 5.7.1 i bilaga V, och som uppfyller minimikraven för utbildning som avses i artiklarna 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 respektive 46, genom att ge innehavare av dessa bevis på formella kvalifikationer tillträde till och rätt att utöva yrket på samma villkor som innehavare av de bevis på formella kvalifikationer som utfärdats av denna medlemsstat.”

8 I artikel 23 i nämnda direktiv, med rubriken ”Förvärvade rättigheter”, föreskrivs följande i punkt 1:

”När de bevis på formella kvalifikationer som läkare som ger tillträde till yrkesverksamhet som läkare med grundutbildning och som specialistläkare, som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, som tandläkare och specialisttandläkare, som veterinär, barnmorska och apotekare som innehas av medborgare i medlemsstaterna inte uppfyller alla de utbildningskrav som anges i artiklarna 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 och 44, skall varje medlemsstat – utan att detta påverkar de förvärvade rättigheterna för dessa yrken – som tillräckligt bevis på formella kvalifikationer erkänna sådana bevis som utfärdats av dessa medlemsstater, om de avser utbildning som påbörjats före de referensdatum som anges i punkterna 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 och 5.6.2 i bilaga V och åtföljs av ett intyg som visar att innehavarna av dessa bevis på formella kvalifikationer under den femårsperiod som föregår intygets utfärdande faktiskt och lagligen utövat verksamheten i fråga under minst tre år i följd.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 9 BB genomgick fyra års apotekarstudier i Förenade kungariket och erhöll den 18 juli 2013 ett bevis på apotekarexamen. Under 26 veckor (6 månader) praktiserade hon på ett apotek, efter vilket hon erhöll en positiv utvärdering och de därtill knutna poängen.
- 10 I Förenade kungariket erhålls rätten att utöva apotekaryrket efter fyra års studier och tolv månaders yrkespraktik. BB fullgjorde inte de tolv månader av yrkespraktik som krävs i denna medlemsstat för att erhålla kvalifikationen apotekare, eftersom hon tvingades återvända till Litauen av personliga skäl.
- 11 Studijų kokybės vertinimo centras (Centrum för utvärdering av kvaliteten på studier, Litauen) utfärdade den 23 juli 2014 ett intyg på att BB:s examen var likvärdig med ett examensbevis som utfärdas i Litauen efter fullgjord apotekarutbildning. Utvärderingscentrumet angav att intyget inte utgjorde ett erkännande av yrkeskvalifikationer, eftersom ett sådant erkännande omfattades av hälsovårdsministeriets exklusiva behörighet.
- 12 Den 6 augusti 2014 ansökte BB om att nämnda ministerium skulle erkänna hennes kvalifikationer. Ministeriet konstaterade att BB:s handlingar styrkte hennes akademiska utbildning, men inte hennes yrkeskvalifikationer, eftersom det var oklart i vilken medlemsstat de resterande sex månaderna av praktiktjänstgöringen skulle fullgöras.
- 13 I september 2014 fick BB, genom dekret från Lietuvos sveikatos mokslų universiteto rektorius (rektor vid universitetet för hälsovårdsvetenskap i Litauen), tillstånd att studera och ingick ett avtal med detta universitet, enligt vilket BB genomförde ytterligare sex månaders praktiktjänstgöring i ett apotek. Den 27 maj 2015 utfärdade universitetet ett intyg om att hon hade fullgjort denna praktiktjänstgöring.
- 14 BB lämnade in en ansökan om apotekarlicens till Valstybinę vaistų kontrolės tarnyba (Nationella läkemedelskontrollnämnden, Litauen) vid hälsovårdsministeriet. Hon stödde sig därvid på det intyg som nämns i föregående punkt. Den 1 juni 2015 underrättade nämnden BB om att hon, för att erhålla denna licens, var tvunget att inge en handling som intygade att hennes yrkeskvalifikationer hade erkänts i Litauen. Den 9 juni 2015 ansökte BB igen om erkännande av hennes yrkeskvalifikationer vid hälsovårdsministeriet och bifogade bland annat det intyg som nämns i punkt 13 ovan.
- 15 Den 3 juli 2015 avslutade nämnden prövningen av BB:s ansökan utan att utfärda den sökta apotekarlicensen.
- 16 Genom dekret nr V-902 av den 24 juli 2017 beslutade hälsovårdsministeriet att inte erkänna BB:s yrkeskvalifikationer och underrättade BB härom genom en skrivelse av den 28 juli 2017. I dekretet anges att BB inte har erhållit yrkeskvalifikationer som apotekare i en medlemsstat i Europeiska unionen.
- 17 BB överklagade detta dekret till överprövningsnämnden, som genom beslut av den 13 september 2017 fastställde dekretet. Överprövningsnämnden motiverade sitt beslut med att direktiv 2005/36 och, följaktligen, den nationella lag som införlivar detta direktiv endast är tillämpliga på personer som har erhållit yrkeskvalifikationer i en annan medlemsstat än den mottagande medlemsstaten och som har ett bevis på formella kvalifikationer.

- 18 BB överklagade hälsovårdsministeriets och överklagandenämndens beslut till Vilniaus apygardos administracinis teismas (Vilnius regionala förvaltningsdomstol, Litauen). Genom dom av den 27 februari 2018 avslag denna domstol överklagandet.
- 19 Denna dom överklagades till Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol).
- 20 Enligt den hänskjutande domstolen uppfyller BB de villkor som uppställs i Förenade kungarikets rättsordning för att erhålla yrkeskvalifikationen som apotekare. BB har nämligen genomgått en utbildning på fyra år och har genomfört, sammanlagt, tolv månaders praktiktjänstgöring vid ett apotek, närmare bestämt sex månader i Förenade kungariket och sex månader i Litauen. Om BB hade uppfyllt samtliga dessa villkor i en enda medlemsstat, nämligen Förenade kungariket, skulle BB ha erhållit ett bevis på att hon har formella kvalifikationer som apotekare, vilket enligt principen om automatiskt erkännande i artikel 21 i direktiv 2005/36 skulle ha erkänts i Litauen.
- 21 Eftersom BB inte kan åberopa den ordning för automatiskt erkännande som föreskrivs i artikel 21 i direktiv 2005/36, trots att BB i sak uppfyller villkoren för yrkeskvalifikationer i artikel 44 i direktivet, ska det fastställas huruvida artikel 10 b i nämnda direktiv ska tolkas så, att den är tillämplig när den berörda personen inte har erhållit ett bevis på formella kvalifikationer som apotekare trots att personen i praktiken har uppfyllt villkoren för att erhålla denna yrkeskvalifikation inte i en, men i flera medlemsstater, varav en är den mottagande medlemsstaten. Den hänskjutande domstolen anser att det även ska fastställas huruvida, i detta fall, bestämmelserna i kapitel I i avdelning III i direktiv 2005/36 ska tolkas så, att de myndigheter som är behöriga i fråga om erkännande av kvalifikationer är skyldiga att bedöma innehållet i samtliga handlingar som ingetts av den berörda personen, som kan intyga personens yrkeskvalifikationer, och huruvida den utbildning som intygas i dessa handlingar är förenlig med de villkor som uppställs för att erhålla den berörda yrkeskvalifikationen i den mottagande medlemsstaten och, om nödvändigt, att tillämpa kompensationsåtgärder.
- 22 Eftersom den generella ordningen för erkännande i direktiv 2005/36 endast är tillämplig i vissa fall, vill den hänskjutande domstolen dessutom få klarhet i huruvida BB kan åberopa artiklarna 45 och 49 FEUF samt artikel 15 i stadgan för att få sina yrkeskvalifikationer erkända.
- 23 Mot denna bakgrund beslutade Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
 - ”1) Ska artikel 10 b i direktiv [2005/36], mot bakgrund av syftet som anges i artikel 1 samma direktiv, tolkas så, att den är tillämplig i en situation där en person inte har erhållit ett bevis på formella kvalifikationer på grund av att han eller hon potentiellt har uppfyllt villkoren för att erhålla yrkeskvalifikationer i flera medlemsstater i Europeiska unionen, snarare än i en enda medlemsstat? Ska bestämmelserna i kapitel I (Den generella ordningen för erkännande av bevis på formella kvalifikationer) i avdelning III i direktiv 2005/36/EG, i en sådan situation där en person inte har erhållit ett bevis på formella kvalifikationer på grund av att han eller hon potentiellt har uppfyllt villkoren för att erhålla yrkeskvalifikationer i flera medlemsstater i Europeiska unionen, snarare än i en enda medlemsstat, tolkas så, att de myndigheter som är behöriga i fråga om erkännande av kvalifikationer är skyldiga att bedöma innehållet i samtliga handlingar som har ingetts av den berörda personen, som kan intyga personens yrkeskvalifikationer, och huruvida [den utbildning som intygas i dessa handlingar] är förenlig med de villkor som uppställs för att erhålla den berörda yrkeskvalifikationen i den mottagande medlemsstaten och, om nödvändigt, att tillämpa kompensationsåtgärder?

2) Ska artiklarna 45 och 49 FEUF och artikel 15 i stadgan, i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, där den sökande potentiellt har uppfyllt de nödvändiga villkoren för att erhålla yrkeskvalifikationer som apotekare i den mening som avses i artikel 44 i avsnitt 7 i kapitel III i avdelning III i direktiv 2005/36/EG, men dessa villkor har uppfyllts i flera medlemsstater i Europeiska unionen, snarare än i en enda medlemsstat, och sökanden därför inte har det bevis på de yrkeskvalifikationer som avses i punkt 5.6.2 i bilaga V till direktiv 2005/36/EG, tolkas så, att de myndigheter som är behöriga i den mottagande medlemsstaten är skyldiga att bedöma sökandens utbildning och att jämföra den med den utbildning som krävs i denna medlemsstat, samt att bedöma innehållet i de handlingar som har ingetts som kan intyga personens yrkeskvalifikationer, och huruvida [den utbildning som intygas i dessa handlingar] är förenlig med de villkor som uppställs för att erhålla den berörda yrkeskvalifikationen i den mottagande medlemsstaten och, om nödvändigt, att tillämpa kompensationsåtgärder?”

Den första frågan

- 24 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida direktiv 2005/36, särskilt direktivets artikel 1 och artikel 10 b, ska tolkas så, att det är tillämpligt i en situation där en person som ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer i den mottagande medlemsstaten inte har erhållit ett bevis på formella kvalifikationer som intygar personens yrkeskvalifikationer i en annan medlemsstat och, om så är fallet, huruvida bestämmelserna i kapitel I i avdelning III i detta direktiv ska tolkas så, att den myndighet som är behörig i fråga om erkännande av yrkeskvalifikationer är skyldig att bedöma innehållet i samtliga handlingar som har ingetts av den berörda personen, som kan intyga personens yrkeskvalifikationer vilka har erhållits i flera medlemsstater, och huruvida den utbildning som intygas i dessa handlingar är förenlig med de villkor som uppställs för att erhålla den berörda yrkeskvalifikationen i den mottagande medlemsstaten och, om nödvändigt, att tillämpa kompensationsåtgärder.
- 25 Beträffande syftet med direktiv 2005/36 framgår det av artiklarna 1 och 4 i detsamma att det ömsesidiga erkännandets huvudsakliga syfte är att ge dem som har en yrkeskvalifikation, genom vilken de ges tillträde till ett reglerat yrke i sin ursprungsmedlemsstat, möjlighet att i den mottagande medlemsstaten på samma villkor som medborgarna i denna medlemsstat utöva det yrke som personen i fråga är behörig för i ursprungsmedlemsstaten (dom av den 16 april 2015, Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, punkt 36).
- 26 Det ömsesidiga erkännande av yrkeskvalifikationer som avses i direktivet förutsätter således att den sökande har en utbildning som ger personen rätt att utöva ett reglerat yrke i ursprungsmedlemsstaten.
- 27 Detta gäller oavsett vilken ordning som gäller för erkännande av yrkeskvalifikationer, det vill säga den generella ordningen för erkännande, i den mening som avses i kapitel I i avdelning III i direktiv 2005/36, eller ordningen för automatiskt erkännande, i den mening som avses kapitlen II, III och IIIa i avdelning III i direktivet.
- 28 Av detta följer att artikel 10 i direktiv 2005/36, som definierar tillämpningsområdet för den generella ordningen för erkännande av bevis på formella kvalifikationer som föreskrivs i kapitel I i avdelning III i direktivet, enligt led b i artikeln, inte innebär att den mottagande medlemsstaten åläggs att pröva de utbildningsbevis som innehas av dem som ansöker, när dessa inte har de

kvalifikationer som är nödvändiga för att utöva apotekaryrket i ursprungsmedlemsstaten, vilket skulle strida mot direktivets syfte (se, analogt, dom av den 16 april 2015, Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, punkterna 24 och 37).

- 29 Med beaktande av vad som anförts ovan ska den första frågan besvaras enligt följande. Direktiv 2005/36, särskilt artiklarna 1 och 10 b i direktivet, ska tolkas så, att det inte är tillämpligt i en situation där en person som ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer inte har erhållit ett bevis på formella kvalifikationer som ger personen behörighet att utöva ett reglerat yrke i ursprungsmedlemsstaten.

Den andra frågan

- 30 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 45 och 49 FEUF och artikel 15 i stadgan ska tolkas så, att i en situation där den berörda personen inte innehar ett bevis som styrker vederbörandes yrkeskvalifikationer som apotekare, i den mening som avses i punkt 5.6.2 i bilaga V till direktiv 2005/36, men har förvärvat yrkeskompetens för detta yrke såväl i ursprungsmedlemsstaten som i den mottagande medlemsstaten, är de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten, när de mottagit en ansökan om erkännande av yrkeskvalifikationer, skyldiga att göra en bedömning av dessa kvalifikationer och jämföra dem med de kvalifikationer som krävs i den mottagande medlemsstaten för att utöva apotekaryrket.
- 31 Det ska inledningsvis erinras om att artikel 15.2 i stadgan, enligt vilken varje unionsmedborgare har rätt att söka arbete, arbeta och etablera sig i varje medlemsstat, bland annat återger den fria rörlighet för arbetstagare som garanteras i artikel 45 FEUF och den etableringsfrihet som garanteras i artikel 49 FEUF (dom av den 8 maj 2019, PI, C-230/18, EU:C:2019:383, punkt 53).
- 32 Enligt artikel 52.2 i stadgan ska de rättigheter som erkänns i stadgan för vilka bestämmelser återfinns i fördragen utövas på de villkor och inom de gränser som fastställs i dessa. Tolkningen av artikel 15.2 i stadgan sammanfaller således i förevarande fall med tolkningen av artiklarna 45 och 49 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juli 2013, Gardella, C-233/12, EU:C:2013:449, punkt 39).
- 33 Härav följer att det räcker att hänvisa till artiklarna 45 och 49 FEUF för att besvara den andra frågan.
- 34 Det ska även erinras om att myndigheterna i en medlemsstat, som har att ta ställning till en unionsmedborgares ansökan om tillstånd att utöva ett yrke som, enligt den nationella lagstiftningen, för tillträde förutsätter innehav av ett utbildningsbevis eller yrkeskvalifikationer, eller praktisk erfarenhet, ska beakta samtliga de utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis, liksom den relevanta erfarenhet som sökanden har förvärvat, genom att göra en jämförelse mellan å ena sidan den kompetens som intygas genom dessa behörighetsbevis och denna erfarenhet och å andra sidan de kunskaper och kvalifikationer som krävs enligt den nationella lagstiftningen (dom av den 22 januari 2002, Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, punkt 24 och där angiven rättspraxis)

- 35 Eftersom denna rättspraxis endast ger uttryck för en princip som följer av EUF-fördragets grundläggande friheter kan denna princip inte förlora en del av sin rättsliga betydelse på grund av att direktiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis antagits (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 januari 2002, Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, punkt 25 och där angiven rättspraxis).
- 36 Som framgår av artikel 53.1 FEUF har nämligen sådana direktiv som målsättning att underlätta det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis genom att fastställa gemensamma regler och kriterier som i möjligaste mån medför att dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis automatiskt erkänns. Sådana direktiv har däremot inte till syfte och kan inte medföra att erkännandet av sådana utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis i situationer som inte omfattas av dessa direktiv försvåras (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 januari 2002, Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, punkt 26).
- 37 Dessa överväganden är bland annat tillämpliga på direktiv 2005/36, som särskilt antogs med stöd av artikel 47.1 EG (nu artikel 53.1 FEUF).
- 38 I en sådan situation som den i det nationella målet, vilken, såsom framgår av svaret på den första frågan, inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2005/36, ska den berörda mottagande medlemsstaten iaktta sina skyldigheter i fråga om erkännande av yrkeskvalifikationer, vilka det erinras om i punkt 34 ovan, vilka är tillämpliga på situationer som omfattas av såväl artikel 45 FEUF som artikel 49 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 september 2000, Hocsmán, C-238/98, EU:C:2000:440, punkt 21, och dom av den 6 oktober 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, punkterna 46 och 54).
- 39 Om det av den jämförande bedömningen av examensbevisen framgår att de kunskaper och kvalifikationer som intygas genom det utländska examensbeviset motsvarar dem som krävs enligt de nationella bestämmelserna, är den mottagande medlemsstaten skyldig att erkänna att nämnda examensbevis uppfyller de villkor som landets lagstiftning föreskriver. Om jämförelsen däremot visar att kunskaperna och kvalifikationerna endast delvis motsvarar dem som krävs, har den mottagande medlemsstaten rätt att kräva att den berörda personen bevisar att han eller hon har förvärvat de kunskaper och kvalifikationer som saknas (dom av den 6 oktober 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, punkt 57 och där angiven rättspraxis).
- 40 I detta hänseende ankommer det på behöriga nationella myndigheter att bedöma huruvida de kunskaper som har förvärvats i den mottagande medlemsstaten, antingen inom ramen för en utbildning eller genom praktisk erfarenhet, är tillräckliga för att styrka att personen har de kunskaper som saknas (dom av den 6 oktober 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, punkt 58 och där angiven rättspraxis).
- 41 Om jämförelsen däremot visar på väsentliga skillnader mellan den sökandes utbildning och den utbildning som krävs i den mottagande medlemsstaten, kan de behöriga myndigheterna fastställa kompensationsåtgärder för att åtgärda dessa skillnader (se, bland annat, dom av den 2 december 2010, Vandorou m.fl., C-422/09, C-425/09 och C-426/09, EU:C:2010:732, punkt 72).
- 42 Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artiklarna 45 och 49 FEUF ska tolkas så, att i en situation där den berörda personen inte innehar ett bevis som styrker vederbörandes yrkeskvalifikationer som apotekare, i den mening som avses i punkt 5.6.2 i bilaga V till direktiv 2005/36, men har förvärvat yrkeskompetens för detta yrke såväl i ursprungsmedlemsstaten som i den mottagande medlemsstaten, är de behöriga myndigheterna i

den mottagande medlemsstaten, när de mottagit en ansökan om erkännande av yrkeskvalifikationer, skyldiga att göra en bedömning av dessa kvalifikationer och jämföra dem med de kvalifikationer som krävs i den mottagande medlemsstaten för att utöva apotekaryrket. Om dessa kvalifikationer motsvarar dem som krävs enligt de nationella bestämmelserna i den mottagande medlemsstaten, är nämnda medlemsstat skyldig att erkänna dem. Om jämförelsen däremot visar att kvalifikationerna endast delvis motsvarar dem som krävs, har den mottagande medlemsstaten rätt att kräva att den berörda personen bevisar att han eller hon har förvärvat de kunskaper och kvalifikationer som saknas. Det ankommer på de behöriga nationella myndigheterna att, i förekommande fall, bedöma huruvida de kunskaper som har förvärvats i den mottagande medlemsstaten, bland annat inom ramen för praktisk erfarenhet, är tillräckliga för att styrka att personen har de kunskaper som saknas. Om nämnda jämförelse visar på väsentliga skillnader mellan den sökandes utbildning och den utbildning som krävs i den mottagande medlemsstaten, kan de behöriga myndigheterna fastställa kompensationsåtgärder för att åtgärda dessa skillnader.

Rättegångskostnader

- 43 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

- 1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013, särskilt artiklarna 1 och 10 b i direktivet, ska tolkas så, att det inte är tillämpligt i en situation där en person som ansöker om erkännande av sina yrkeskvalifikationer inte har erhållit ett bevis på formella kvalifikationer som ger personen behörighet att utöva ett reglerat yrke i ursprungsmedlemsstaten.
- 2) Artiklarna 45 och 49 FEUF ska tolkas så, att i en situation där den berörda personen inte innehar ett bevis som styrker vederbörandes yrkeskvalifikationer som apotekare, i den mening som avses i punkt 5.6.2 i bilaga V till direktiv 2005/36, i dess lydelse enligt direktiv 2013/55, men har förvärvat yrkeskompetens för detta yrke såväl i ursprungsmedlemsstaten som i den mottagande medlemsstaten, är de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten, när de mottagit en ansökan om erkännande av yrkeskvalifikationer, skyldiga att göra en bedömning av dessa kvalifikationer och jämföra dem med de kvalifikationer som krävs i den mottagande medlemsstaten för att utöva apotekaryrket. Om dessa kvalifikationer motsvarar dem som krävs enligt de nationella bestämmelserna i den mottagande medlemsstaten, är nämnda medlemsstat skyldig att erkänna dem. Om jämförelsen däremot visar att kvalifikationerna endast delvis motsvarar dem som krävs, har den mottagande medlemsstaten rätt att kräva att den berörda personen bevisar att han eller hon har förvärvat de kunskaper och kvalifikationer som saknas. Det ankommer på de behöriga nationella myndigheterna att, i förekommande fall, bedöma huruvida de kunskaper som har förvärvats i den mottagande medlemsstaten, bland annat inom ramen för praktisk erfarenhet, är tillräckliga för att styrka att personen har de kunskaper som saknas. Om

nämnda jämförelse visar på väsentliga skillnader mellan den sökandes utbildning och den utbildning som krävs i den mottagande medlemsstaten, kan de behöriga myndigheterna fastställa kompensationsåtgärder för att åtgärda dessa skillnader.

Underskrifter